

**Henrici Canisi[i] Noviomagi, Belgæ, Jn Academia
Ingolstadiensi SS. Canonum Profess. Ordinarii & Primarii,
Opera Quæ De Ivre Canonico Reliqvit**

Canisius, Heinrich

Coloniae Agrippinae, 1662

Regvla XLV. Inspicimus in obscuris quod est verisimilius, vel quod
plerumque fieri consuevit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62169](#)

REGULA XLIV.

Is qui tacet, non fatetur; sed nec utique negare videtur.

PAULUS. *Qui tacet, inquit, non utique fatetur, sed tamen verum est, cum non negare.* l. Qui tacet 42. D. hoc sit. Hæc Reg. pertinet ad interrogaciones, quæ sive ad eliciendam responsionem; ut, si rogatus quis raceat, non ideo pro consentiente vel pro incertante habendum sit, ut in debitore, qui interrogatus à creditore suo extra judicium, an debeat, vel an solverit, veletiam in judicio, ante quam judex jussit, non respondebit, c. 2. *vers. ueram si De confessib. 6.* Cæterum, si iubente judice tacuerit, diversum est; cum hoc casu pro confessio habeatur, *juxta d. cap. 2. in princ.*

Sic cùm reus ex parte heres est, & interrogatus in judicio, utrum heres sit, ipse taccat, negantis loco habetur & in solidum convenitur, l. De iure 1. 1. § qui tacuit D. Do interrog in jure faciend. Utrumque sit in pœnam contumacia non respondentis; se proinde ab hac regulâ nostra recte disceditur, ne lucro illi cedat contumacia sua. Neque turba re nos debet superior Reg. quæ tacens pro consentiente habetur: nam hæc regulâ non agitur de confessu tacito, sed illud tantummodo dicitur, tacentem neque fateri neque negare. Quippe confessio & negatio expressè fiunt.

REGULA XLV.

Inspicimus in obscuris quod est verisimilius, vel quod plerumque fieri consuevit.

Vide quæ scripsimus ad cap. In obscuris, suprà eod.

REGULA XLVI.

Is, qui in ius succedit alterius, eo iure, quo ille, uti debebit.

Similis est juris civilis Regula: *Qui in ius dominiumve alterius succedit, iure ejus usi debet.* l. 77. D. eod.

Porrò in ius succedere dicitur heres, l. Heres 43. D. De acquir. velom hered. bonorum possessor, l. 1. De bonor. possess. filius, quoad bona filio illata, l. 2. C. Ad l. Iul. de vi publ. In dominum verò, puto rerum singularium, donatarius, legatarius, empor & similes. In illis hæc ratio est, quod in universum ius succedant alteri vicemque ejus sustineant, d. l. Heres, d. l. 3. juncta l. Nihil 24. D. De verb. signif. Unde & omnes actiones, rem activè quam passivè in ipsos transirent: & quod defuncto profuit, vel nocuit, similiter & ipsis prodest vel nocet, l. Cùm heres sit, D. De divers. & temp. prescript. Exceptis tamen personalibus, id est, quæ personæ defunctæ cohærebant, ut sunt privilegia personalia, de quibus ad c. Privilégium sup. eod ubi & latius videt: ususfructus, usus, habitatio, & finitur insit. De usufructu, l. Si habitatio 10, l. Vies 21. De usu & habit. actiones penales necdum motæ à defuncto, & non autem omnes institutus. De perpet. & temp. action. revoca-

tiones donationum propter ingratitudinem, l. fin. C. De revoc. donat. & similia; quæ ad alium non transirent. Quoad singularium rerum successores, eadem succendi ratio est in iisdem rebus, ut cum causa sua transirent in successorem, sicut Pomponius his verbis indicat: *Alienatio cùm sit, inquit, cum sua causa, dominium ad alium transferimus, qua eset futura, si apud nos ea res mansisset in l. Alienatio 67.* De contrah. empt. Idem sed explicatius Ulpianus: *Traditio, inquit, nihil amplius transferre debet, vel potest ad eum, qui accipit, quam quod est apud eum, qui tradidit: si igitur quis dominium in fundo habuit, id tradendo transiret, si non habuit, ad eum, qui accipit, nihil transfert.* Quoties autem dominium transfertur ad eum, qui accipit, tale transfertur, quale fuit apud eum, qui tradidit. Si servus fuit fundus, cum servitibus transit, si liber, ut fuit, &c. textus est in l. traditio 20. D. De acquir. rer. dom. Atque hinc sit, ut quæ actiones circa eamdem rem petendam vel defendendam competebant, eadem competant & ejus successor; l. Invitus 156, §. cum quis clam § seq. D. hoc nostro sit.

Cccc

REGU-